

РОЗДІЛ 1

Бріджит

— **В**ідшльопай мене! Відшльопай мене, мій пане!
Я придушила сміх, щоб не пирснути просто в обличчя своєму особистому охоронцеві Буту, почувши пронизливі крики папуги Батога. Ім'я птаха розповідало про сексуальне життя його попереднього власника все, що вам потрібно було знати, і хоча комусь він міг би здатися кумедним, але точно не Буту. Бут ненавидів птахів. Йому вони нагадували гігантських шкурів із крилами.

— Колись ці двоє точно поб'ються, — цокнула язиком Емма, директорка *Wags and Whiskers*. — Бідолашний Бут.

Я знову стримала смішок, хоча й зі щемом у серці.

— Навряд. Бут скоро поїде.

Я намагалася про це не думати. Всі ці чотири роки я провела пліч-о-пліч із Бутом, але з наступного тижня він мав піти у відпустку для догляду за дитиною, а потім лишитися в Ельдоррі з дружиною й немовлям. Я щиро раділа за нього, але знала, що сумуватиму. Він був мені не лише охоронцем, а й другом, і я могла тільки сподіватися, що ми так само порозуміємося з його наступником.

— А, справді, я й забула. — Обличчя Емми пом'якшало. Їй було трохи за шістдесят, її коротко підстриженого

волосся вже торкнулася сивина, а карі очі випромінювали тепло. — У твоєму житті за такий короткий час сталося стільки змін, моя люба.

Вона знала, як сильно я ненавиджу прощання.

Я працювала волонтеркою в місцевому притулку для тварин *Wags and Whiskers* ще з другого курсу, і за цей час Емма стала для мене близькою подругою й наставницею. На жаль, вона виходила на пенсію, і хоча лишалася жити в Гейзелбурзі, це означало, що відтепер я більше не бачитимуся з нею щотижня.

— Деяким змінам ставатися зовсім *не обов'язково*, — сказала я напівжартома. — Ти ще можеш лишитися.

Вона у відповідь похитала головою.

— Я керувала цим притулком майже десять років, настав час дати дорогу молоді. Комусь, хто зможе прибирати у клітках *без болю в спині та стегнах*.

— Для цього існують волонтери, — вказала я на себе. Я розуміла, що занадто тисну, але нічого не могла з собою вдіяти. Розставання з Еммою, Бутом, та ще й майбутній випускний у Теєрському університеті, де я здобувала освіту за спеціальністю «Міжнародні відносини» (як і годиться принцесі) — мені вистачить прощань на наступні п'ять років.

— Мила моя дівчинко. Не кажи іншим, але... — вона стишила голос до змовницького шепоту, — ти моя улюблена волонтерка. Нечасто зустрінеш людину твого статусу, яка займається добродійністю з власного бажання, а не заради того, щоб улаштувати шоу на камеру.

Мої щоки порожевіли від компліменту.

— Для мене це в радість. Я обожаю тварин. — У цьому я пішла в матір. Любов до тварин була маленькою частинкою її душі, яку вона залишила в мені.

Можливо, в іншому житті я могла б стати ветеринаркою, але в цьому? У цьому житті мою долю визначили ще до народження.

— З тебе вийшла б чудова королева. — Емма відступила вбік, пропускаючи працівника із цуценям, що звивалося в нього в руках. — Справді.

Я розсміялася у відповідь.

— Дякую, але бути королевою я не маю жодного бажання. А якби й мала, шанси, що я колись носитиму корону, мізерні.

Як принцеса Ельдорри, маленького європейського королівства, я була ближча до влади, ніж більшість людей. Мої батьки померли, коли я була ще зовсім маленькою: мати — під час пологів, а батько — в автокатастрофі за кілька років, — тож у черзі на престол я посідала почесне друге місце. Мій брат Ніколай, на чотири роки від мене старший, готувався успадкувати трон від нашого дідуся, короля Едварда, ще відтоді, як почав ходити. Щойно в Ніколая з'являться діти, мене мали посунути ще далі цієї лінії престолонаступництва, на що я не мала нарікань. Я хотіла бути королевою так само сильно, як і скупатися в діжці з кислотою.

Емма розчаровано насупилася.

— Що ж, бачу, настрої в тебе не міняються.

— Еммо! — покликав хтось із працівників. — У нас тут проблемка з котами.

Вона зітхнула.

— Вічно ці «проблемки з котами», — пробурмотіла вона. — Хай там як, я хотіла розповісти тобі про своє звільнення до того, як ти почула б цю новину від когось іншого. Я працюватиму до кінця наступного тижня, тож побачимося у вівторок.

— Домовилися, — я обійняла її на прощання, а тоді вона поспішила розбороняти гризню в буквальному сенсі цього слова, і моє серце зацеміло дужче.

Добре, що Емма вирішила повідомити мені цю звістку під кінець моєї зміни, інакше я не змогла б нормально працювати.

— Готові, Ваша Високосте? — запитав Бут, вочевидь прагнучи якнайшвидше втекти від Батога.

— Так. Ходімо.

— Так, ходімо! — верещав Батіг, поки ми виходили надвір. — Відшльопай мене!

Помітивши гримасу Бута, я нарешті вибухнула сміхом.

— Я сумуватиму за тобою, і Батіг теж. — Я засунула руки в кишені пальта, ховаючи їх від пронизливої осінньої прохолоди. — Розкажеш про мого нового охоронця? Який він?

Листя хрускотіло під нашими черевиками, поки ми прямували до мого будинку, що був розташований за п'ятнадцять хвилин пішої ходьби від кампусу. Я обожнювала осінь і все, що з нею пов'язано: затишний одяг, пишну розмаїтість природних кольорів у кронах дерев, аромат кориці й диму в повітрі.

В Атенберзі я й кроку не змогла б ступити, не зібравши довкола себе надокучливого натовпу, і саме тому мені так подобався Теєр. Тут навчалася стільки нащадків королівських родин і всіляких знаменитостей, що нікому не було діла до чергової принцеси. Я могла жити своїм життям, як відносно звичайна студентка.

— Я майже нічого про нього не знаю, — зізнався Бут. — Його найняли за контрактом.

Мої брови поповзли вгору.

— Серйозно?

Подеколи Корона винаймала приватних охоронців, і ті несли службу нарівні з королівською гвардією, але таке траплялося вкрай рідко. За мій двадцять один рік життя у мене ніколи не було охоронця-контрактника.

— Але кажуть, він один із найкращих, — додав Бут, прийнявши моє здивування за насторогу. — Колишній «морський котик»², має досвід в охороні високопоставлених осіб, бездоганні рекомендації й найбільший попит серед клієнтів у своїй компанії. Справжній професіонал.

— Гм-м. — *Американець. Цікаво.* — Сподіваюся, ми з ним поладнаємо.

Коли двос людей поруч одне з одним цілодобово, сумісність має значення. І неабияке. Я мала знайомих, що так і не зійшлися характерами зі своєю охороною, і добре знала, що за таких умов домовленості довго не тривають.

— Я навіть не сумніваюся в цьому. З вами легко знайти спільну мову, Ваша Високосте.

— Ти так кажеш лише тому, що я твій бос.

Бут всміхнувся.

— Взагалі-то формально мій бос — командир королівської гвардії.

Я грайливо насварилася на нього пальцем.

— Уже суперечиш мені? Я розчарована.

Він розсміявся. Хоч Бут і наполягав на тому, щоб завжди звертатися до мене «Ваша Високосте», за ці роки між нами склалися невимушені товариські стосунки, які я дуже цінувала. Надмірна формальність мене виснажувала.

Решту нашої прогулянки ми теревенили про майбутнє батьківство Бута і його повернення до Ельдорри. Він

² SEAL — елітний підрозділ Військово-морських сил США. — Тут і далі прим. пер.

мало не луснув від гордощів за свою ще не народжену дитину, і я ненароком відчула укол заздрощів. Я зовсім не була готова до шлюбу і дітей, але мені бракувало того, що мав Бут зі своєю дружиною.

Кохання. Пристрасть. *Вибір*. Речі, які не купиш ні за які гроші.

Саркастична посмішка торкнулася моїх вуст. Безперечно, я здалася б невдячним дівчиськом будь-кому, хто міг би зараз почути мої думки. Я могла отримати будь-що матеріальне, варто мені було лише забажати й клацнути пальцями, а я тут скиглила про кохання.

Та люди є люди, незалежно від їхніх титулів, і деякі наші бажання універсальні. Чого не скажеш про можливість їх здійснити.

Можливо, колись моє серце і підкорив би якийсь принц, і я закохалася б у нього до нестями, але я дуже сумнівалася в цьому. Найімовірніше, на мене чекав нудний, суспільно прийнятний шлюб із нудним, суспільно прийнятним чоловіком, секс лише в місіонерській позі й щорічний відпочинок в одному з двох незмінних курортів.

Я відкинула від себе гнітючі думки. Мені знадобилося чимало часу, перш ніж я взагалі почала замислюватися про шлюб, тож не варто було забігати наперед.

Попереду показався мій будинок, і мою увагу привернув незнайомий чорний *BMW*, що стояв на холостому ходу на під'їзній доріжці. Я припустила, що він належав моему новому охоронцеві.

— Рано він. — Бут здивовано здійняв брову. — Його не мало тут бути раніше п'ятої.

— Пунктуальність — це добрий знак. Мабуть.

Хоча приїхати на пів години раніше, можливо, і було трошечки занадто.

Передні дверцята машини відчинилися, і на під'їзну доріжку ступив великий чорний черевик. Секундою пізніше показався і його власник — найбільший чоловік з усіх, кого я бачила в реальному житті, — і в мене миттю пересохло в роті.

Господи. Який гарячий.

Мій новий охоронець був під два метри зростом, з міцними рельєфними м'язами, з яких, здавалося, був зібраний кожен сантиметр його могутньої статури. Чорне волосся, що сягало йому до коміра, прикривало одне з його сталевих-сірих очей, а ноги були такі довгі, що він подолав відстань між нами за три широких кроки.

Як для такого велетня, пересувався він напрочуд легко й безшумно. Якби я не дивилася на нього, то взагалі не помітила б його наближення.

Він зупинився переді мною, і, присягаюся, моє тіло подалося вперед на сантиметр, не в змозі протистояти його гравітаційній силі. Разом із тим я відчула всередині дивну спокусу провести рукою по його густому темному волоссю. Більшість ветеранів навіть після завершення служби стриглися коротко, на військовий лад, але він, очевидно, був винятком.

— Різ Ларсен, — хвилюю оксамитових пестоців накопився на мене глибокий хрипкий голос. Тепер, коли він підійшов ближче, я помітила тонкий шрам, що перетинав його ліву брову, додаючи дрібку загрозливості й без того небезпечній красі. Його щелепу покривала кількадедна щетина, а з-під обох рукавів футболки виглядало татування.

Він був повною протилежністю елегантним, чисто поголеним хлопцям, які мене зазвичай приваблювали, але це не завадило рою метеликів закружляти в моєму животі.